

[Ministeren for skatter og afgifter]

med hensyn til nye økonomiske dannelser, om de skal kalde sig fonde eller foreninger. Jeg vil da gerne erkende, at det giver os nogle problemer.

Tastesen (S):

Af svaret til hr. Rahbæk Møller kan man måske udlede, at det indgår i ministerens overvejelser, at lovgivningen gennemføres i 2 tempi: for det første vedrørende det, der ligger helt klart, de fonde, som eksisterer i øjeblikket, og hvor materialet er klart, og for det andet, at man vedrørende den del af det, som hedder foreninger, fortsætter overvejelserne med sigte måske på næste samling. Kan det tænkes at indgå i overvejelserne?

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne understrege, at det forekommer mig, at det spørgsmål, hr. Tastesen nu rejser, er meget væsentligt, og jeg er meget interesseret i at høre, hvad ministeren vil komme med. Vi har før set, at man gennemfører første led af en sag, men at andet led aldrig bliver gennemført. Vi kan bare tænke på den såkaldte socialindkomst, som aldrig er blevet færdiggjort. Derfor er jeg særdeles interesseret i at vide, om ministeren har planer om at dele fondsbeskatningen på den af hr. Tastesen antydede måde.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

På dette spørgsmål kan jeg svare klart nej.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 110

14) Til *ministeren for skatter og afgifter* af:

Maisted (FP):

»Hvornår agter ministeren at fremsætte lovforslag på baggrund af den af Skatteinspektørforeningen foreslåede forenkling vedrørende befordringsfradragene?«

Skriftlig begrundelse

Det virker helt absurd, at skattemyndighederne skal bruge så uforholdsmæssig megen tid på petitesser som befordringsfradrag.

Maisted (FP):

Jeg vil godt lige rette en enkelt fejl, jeg har begået i spørgsmålet. Der skal ikke stå »Hvornår agter ministeren ...«, men »Agter ministeren ...«.

Når man har fulgt denne debat i dag om komplicerede skattespørgsmål, så kan det jo undre én, at på så simpelt et problem som befordringsfradraget – det har jeg fået oplyst – bruger skatteforvaltningerne mellem 50 og 60 pct. af deres tid, og antallet af klagesager herom udgør 75 pct. af det lokale antal sager. Det er jo helt utroligt, at man ikke for længe siden har kunnet løse et så simpelt problem. Så kan det i hvert fald ikke undre nogen, at man ikke er i stand til at lave et fornuftigt skattesystem her i landet.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Hr. Maisted nævner i forbindelse med spørgsmålet og i sin skriftlige begrundelse, at det virker helt absurd, at skattemyndighederne skal bruge så uforholdsmæssig megen tid på petitesser som befordringsfradrag. Det er nu, så vidt jeg ved, ikke 50–60 pct. af den tid, de i øvrigt bruger til ligningen, snarere 25 pct., men jeg ved ikke, om det gør det meget bedre.

Jeg har fremhævet flere gange, at disse regler om befordringsfradrag trænger til en revision. En revision må imidlertid foretages på et sådant grundlag, at ikke også et revideret regelsæt frembyder uheldige økonomiske eller administrative konsekvenser.

Det er interessant for hele vores skattedebatte, at de gældende regler er udtryk for en høj grad af hensyntagen til den enkelte skatteydere individuelle forhold. Denne hensyntagen medfører imidlertid, at skattemyndighederne må gå meget tæt på den enkelte borger med henblik på at kontrollere netop hans eller hendes ret til fradraget.

Det forslag, som Skatteinspektørforeningen har fremsat, er udtryk for en standardisering af reglerne, hvorved man undlader at tage hensyn til den faktiske transportmåde, men blot udmåler et fradrag på grundlag af afstanden mellem hjem og arbejdsplads. De undersøgelser, som jeg har ladet foretage af dette forslag, viser en meget, meget kraftig omfordeling af fradragene i forhold til de gældende regler. Typiske lønmodtagere med en meget lang transportvej uden mulighed for offentlig befordring får formindsket deres